పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

- 67 -

కఠినమైన కరోనా మరణాలు

అది కువైటు పట్టణానికి దూరంగా వంద కిలోమీటర్ల దూరంలోని ఎడారి ప్రాంతం. ఎవరి పాపాలను మోయడానికో - ఎవరి శాపాలను భరించడానికో ప్రత్యేకించబడినట్లుగా వుంది ఆ ప్రదేశం.

అక్కడక్కడా మొలిచిన పిచ్చిమొక్కల్ని ఎడారి పొదల్ని తీసేసి ఆ ప్రాంతాన్ని బాగా చదును చేసారు. అక్కడ వరుసగా ఆరడుగుల పొడవున ఐదడుగుల లోతులో గుంతలను త్రవ్వి ఉంచారు. ఆ ప్రాంతమంతా ఎంతో విషాదాన్ని నింపుకుని విలపిస్తున్నటుగా ఉంది. నిశ్శబ్దాన్ని నింపుకుని నిర్మానుష్యంగా ఉంది. అప్పుడప్పుడూ వచ్చిపోయే అంబులెన్సుల శబ్దం తప్ప ఆ పరిసరాలన్నీ ఒక విధమైన శోకంలో మునిగిపోయి ఉన్నాయి. అవును మరి. ముందైతే మరణాలకు పూలతో, కన్నీళ్ళతో మంచి వీడ్కోలు ఉండేది.

కానీ ఇప్పుడు కరోనా మరణాలకు చివరిచూపులూ లేవు. కడసారి వీడ్కోలు సమాగమాలు లేవు. దిక్కులేని అనాధ శవాలకంటే దారుణంగా కుళ్ళిపోయిన జంతువుల కళేబరాల మాదిరి ఆ గోతుల్లో దొర్లించేసి మట్టి పోసేస్తున్నారు. అయినవారికి కూడా చివరి చూపు దక్కడంలేదు. ఎవరూ దగ్గరికి వెళ్ళడానికే లేదు. ఇలాంటి వింతలు విడ్డూరాలూ కళ్ళతో చూస్తామని ఏనాడైనా అనుకున్నామా? కాలం ఇంత కఠినంగా కరాళ నృత్యం చేస్తుందని గ్రహించామా?..

2020 ఫిబ్రవరి నెల.. మొదటివారం

పక్కమీద తెల్లదుప్పటి పరిచి మల్లెపూలు చల్లింది మాధురి. మూరెడు పూలు తలలో తురుముకుంది. తెల్లచీరలో అప్సరసలా కనిపిస్తోంది ఆమె. పెళ్ళయి పదిరోజులే అయింది. భర్త శ్రీను కువైట్‌లో కార్ల కంపెనీ డ్రైవరుగా పనిచేస్తున్నాడు. మూడేళ్ళు అక్కడ వుండి నెలరోజుల శెలవుపై ఇంటికి వచ్చాడు. ఇక వచ్చినప్పటినుండి పెళ్ళి చేసుకుని మరలా కువైట్‌కి తిరిగి వెళ్ళమని అమ్మా నాన్నలు ఒకటేపోరు పెట్టారు. ఇంకో రెండేళ్ళు కువైట్‌లో వుండి తిరిగి వచ్చాక చేసుకుంటానని శ్రీను. కాదూ కూడదు నువు ఇప్పుడే చేసుకోవాలి అని తల్లిదండ్రులూ. చివరికి తల్లిదండ్రుల పంతమే గెలిచింది. అందంగా వున్న ఒక అమ్మాయిని చూసి పెళ్ళిచేసారు. అమ్మాయి అమ్మ వాళ్ళు కూడా అబ్బాయి కువైట్ లో జాబ్ చేస్తున్నాడు బాగా సంపాదిస్తున్నాడు. తొందరలో భార్యను కూడా కువైట్‌కి తీసుకెళతానంటున్నాడు కాబట్టి ఈ సంబంధం చేసేద్దాం అని తొందరగా ముహూర్తాలు పెట్టించేసారు. అలా పెళ్ళయిపోయింది. ఉన్న పదిరోజుల సమయంలో ఇద్దరూ అన్ని విషయాలు కలబోసుకున్నారు సమయాన్ని సంతోషంగా గడిపారు.

శ్రీను తిరిగి వెళ్ళాల్సిన రోజు వచ్చేసింది. ముందు రోజు రాత్రి తెల్లచీరలో రతీదేవిలా కనబడుతున్న భార్యను చూసి పొంగిపోయాడు శ్రీను. తెల్లటి పక్కపై చల్లిన మల్లెపూలను చూసి మురిసిపోయాడు. కువైట్‌కి రేపే తిరుగుప్రయాణం.

చాలా దిగులుగా అనిపించింది శ్రీనుకు.

"నిన్ను విడిచి వెళ్ళాలని లేదు మాధురీ. ఎలా? ఏం చేద్దాం? ముందున్న అప్పులు ఇంకా తీరనేలేదు. మరలా పెళ్ళికి చేసిన అప్పులు అదనంగా వచ్చి చేరాయి. అక్కడనుండి పంపించిన డబ్బంతా మా నాయన ఇక్కడ పొలం కొనేసాడు. ఈ అప్పులన్నీ తీర్చే కుటుంబాన్ని ఆదుకోవాలంటే తప్పదు. కువైట్‌కి తిరిగి వెళ్ళాలి." చాలా బాధపడ్డాడు శ్రీను.

"అవునండీ మిమ్మల్ని వదిలి వుండలేను కదా? ఆ ఊహే బాధగా వుంది. మీరు కువైట్ వెళ్ళిపోయాక ఎలా కాలం గడిపాలో ఏమో అర్థంకావడం లేదు" కన్నీళ్ళు నింపుకుంది మాధురి.

"దిగులుపడకు నేను వెళుతూనే నీకు కూడా వీసా పంపించడానికి ప్రయత్నిస్తాను. వీలయినంత తొందరగా నిన్ను నా దగ్గరికి పిలిపిస్తాను. అక్కడ ఇద్దరం సంతోషంగా ఉండచ్చు సరేనా?" అన్నాడు శ్రీను.

అతడి మాటలు విన్నాక కాస్త స్థిమితపడింది మాధురి.

ఫిబ్రవరి నెల చివరిలో శ్రీను కువైట్‌కి వెళ్ళిపోయాడు. అతడికి వీడ్కోలు పలకడం బాధనిపించినా తొందరలో వీసా పంపిస్తాడు. కువైట్‌కి అతని దగ్గరికి వెళ్ళిపోవచ్చు అనే నమ్మకంతో సంతోషంగా నవ్వుతూనే అతన్ని సాగనంపింది మాధురి. అదే ఆఖరి చూపు అవుతుందని ఆ రోజు ఆమె అనుకోలేదు. అతడు అక్కడికి వెళ్ళకుండా ఇక్కడే ఇంటిదగ్గరే ఉండిపోయినా బాగుండేదేమో.

వెళ్ళిన వెంటనే మాధురి కోసం వీసా కొని పంపించాలని లక్షరూపాయలు అప్పుచేసాడు శ్రీను. తెలిసిన వాళ్ళందరినీ అడిగి డబ్బు సమకూర్చుకుని ఒక కువైటీ షేక్ దగ్గరకి వెళ్ళి పాస్‌పోర్టు కాపీలను ఇచ్చాడు. ఇక తొందరలో వీసా వస్తే టిక్కెట్లు కూడా కొని ఇంటికి పంపేద్దాం అక్కడ మెడికల్ చేయించుకుని వచ్చేస్తుంది అని కలలు కనసాగడు శ్రీను.

ఇక్కడ మాధురి కూడా సంతోషంగా వీసాకోసం ఎదురుచూస్తూ బట్టలు, కావలిసిన వస్తువులన్నీ సర్దుకుంటూ ప్రయాణానికి సిద్దపడసాగింది.

ఇంతలోపల మార్చి వచ్చేసరికి ప్రపంచం మొత్తం కరోనా వైరస్ ప్రాకిపోయింది. విమానాలన్నీ ఎక్కడివక్కడ నిలిచిపోయారు. లాక్ డవున్లతో దేశాలు నిశ్శబ్దాన్ని నింపుకుని మనుషుల్ని ఇండ్లల్లో బంధించేసాయి. పరిస్థితులు తారుమారయ్యాయి. అనుకున్న ప్రణాళికలు అస్తవ్యస్తమై పోయాయి.

అసలే అప్పుల్లో ఉన్నవాడు ఇపుడు మాధురి వీసా కోసం మళ్ళీ తలకుమించిన అప్పులు చేసేసాడు శ్రీను. ఏం చెయ్యాలో తోచక తలపట్టుకున్నాడు. చాలా కృంగిపోయాడు.

ఇంతలో కువైట్‌లో కూడా లాక్ డవున్ మొదలయింది. కరోనా కేసులు దేశంలో ఎక్కువైపోయాయి. కంపెనీలు మూతపడ్డాయి. ఉద్యోగులందరూ పనులు మానేసి రూముల్లో కూర్చున్నారు. పనిచేయాలన్నా ఎక్కడా పనులు దొరకలేదు. కొన్ని కంపెనీలు జీతాలు ఇచ్చాయి కానీ చాలావరకూ కంపెనీలు జీతాలను ఇవ్వకుండా ఎగనామం పెట్టేసాయి.

చిన్నా చితకా పనులు చేసుకునే వాళ్ళు ఒడ్డున పడిన చేపల్లా విలవిలలాడిపోయారు. ఏం చేయాలో దిక్కుతోచలేదు అందరికీ. అసలే పరదేశం రూములకు బాడుగలు కట్టాలి. తిండికి సమకూర్చుకోవాలి. ఈ సమయంలో అందరి పరిస్థితీ అలానే ఉంది. సహాయం చేసే పరిస్థితి ఎక్కడా కనబడలేదు. ఆదుకునే నాథుడు ఎవరూ లేరు.

ఒక నెలరోజులు గడిచిపోయేసరికి చాలామంది దిగులు పడిపోయారు. కొంతమంది డిప్రెషనులోకి వెళ్ళిపోయారు.

ఇన్నిరోజులూ ఇన్నేళ్ళూ ప్రపంచమంతా బాగున్నప్పుడు పరదేశం నుండి ఎవరైనా వస్తున్నారంటే బంధువులకూ, స్నేహితులకూ ఎంత సంబరమో. ఎంత సంతోషమో. ఇల్లంతా సందడితో నిండిపోయేది. అయినవారినందరినీ ఆప్యాయంగా కౌగిలించుకుని ఎడబాటు బాధను మరిచిపోయి ఆనందంగా సెలవురోజులను గడిపేవారు. బరువైన గుండెలతో బాధగా వీడ్కోలు చెప్పి తిరిగి వెళ్ళేవారు.

కానీ ఇప్పుడు ప్రపంచపు పోకడ మారిపోయింది. తీరుమారి పోయి తలక్రిందులైపోయింది. కనీవినీ ఎరుగని కల్లోలం భూమి మీదకి వచ్చి ప్రతిమనిషినీ భయపెడుతోంది.

క్రొత్తగా పెళ్ళయినవాళ్ళు కదా ఇటు ఇండియాలో మాధురి అక్కడ కువైట్‌లో శ్రీను కృంగిపోయి కన్నీళ్ళు నింపుకున్నారు. ఒకరినొకరు ఫోన్లలో ఓదార్చుకోవడం మొదలుపెట్టారు. అయినాకానీ శ్రీను కుదుటపడలేకపోయాడు. వీటన్నిటికీ తోడు అప్పుల బాధలు ఎక్కువయిపోయాయి. అందరి పరిస్థితీ కష్టంగానే ఉంది. కాబట్టి అప్పులిచ్చిన వాళ్ళు గొంతుపట్టుకుని మరీ తీసుకున్న డబ్బులు తిరిగి ఇమ్మని ఒత్తిడి చేయసాగారు. నలిగిపోతున్నాడు శ్రీను. ఏమీ చేయలేని అసహాయతతో జబ్బు పడిపోయాడు. ఇంటిదగ్గర అయితే ఎవరో ఒకరు చూస్తారు. వేళకు అన్నం పెడతారు. ఇక్కడ ఈ ఎడారి దేశంలో ఎవరికెవరు? ఎవరి జీవితాలు వారివి ఎవరి కష్టసుఖాలు వారివి. ఈ కర్ఫ్యూ సమయంలో అందరూ ఎక్కడివాళ్ళక్కడ చిక్కిపోయారు. ఎక్కడికీ వెళ్ళలేని పరిస్థితి బంధువులు స్నేహితులు ఉన్నా కూడా రాలేని విధంగా అన్ని మార్గాలు మూసుకుపోయాయి.

ప్రక్కన రూముల్లో వున్నవాళ్ళు అతనికి అపుడపుడు కాస్త ఆహారం అందించేవాళ్ళు. కానీ పరాయివాళ్ళు ఎంతమాత్రం ఆదుకొనగలరు? ఇంతలో పులిమీద పుట్రలా పక్క రూములో వున్న గిరికి కరోనా పాజిటివ్ వచ్చినట్లుగా తేలడంతో పోలీసులు వచ్చి అక్కడ ఆ ఇంట్లో వున్న వాళ్ళందరినీ టెస్ట్ చేయడానికి తీసుకెళ్ళారు. అప్పటికే నీరసంగా ఉన్నాడు శ్రీను. ఇక జరిగే ఈ విషయాలతో మరింత దిగజారిపోయింది అతడి ఆరోగ్యం. అంబులెన్స్‌లో ఆసుపత్రికి తీసుకుని వెళ్ళి అక్కడ అందరికీ అన్ని పరీక్షలు చేసి చివరాఖరికి ఆ ఇంట్లో వున్న పదిమందిలో ముగ్గురికి కరోనా పాజిటివ్ అని తేల్చి చెప్పి అందరినీ అలాగే వున్న పళంగా కరోనా వార్డుల్లోకి తీసుకెళ్ళిపోయారు. దురదృష్టవశాత్తూ ఈ ముగ్గురిలో శ్రీను కూడా ఉన్నాడు.

మనిషిని కష్టాలు ఎలా ఎప్పుడు ఎంతగా వెంబడిస్తాయో ఎవరికీ తెలియదు. దెబ్బమీద దెబ్బ. కోలుకోలేని విధంగా పడుతుంటే శరీరంలో శక్తి సన్నగిల్లిపోయింది శ్రీనుకు. కరోనా పాజిటివ్ అని చెప్పి వాళ్ళు అంటరానివానిగా దూరంగా నిలబెట్టి ప్రత్యేకమైన అంబులెన్సులో కరోనా రోగులున్న వార్డులకి తరలిస్తుంటే ఆ సమయంలో అక్కడే సగం ప్రాణాలు పోయాయి అతడికి.

ఆ సమయంలో క్రొత్తగా పెళ్ళయి కాళ్ళపారాణి కూడా ఆరని భార్య మాధురి అమాయకమైన ముఖం గుర్తొచ్చి ప్రాణం తల్లడిల్లింది. భయపడితే దిగులు పడితే చిన్న జబ్బయినా మనిషిని కృంగదీసేస్తుంది. శక్తిని పీల్చేసి మనిషిని మృత్యువుకు దగ్గర చేస్తుంది.

ఆశలన్నీ నిరాశలయ్యాయి. జీవితం రేపేమవుతుందో తెలియని అగమ్యగోచరమైపోయింది.

విషయం తెలిసిన మాధురి కుప్పకూలిపోయింది. భర్తకు కరోనా జబ్బు అని తెలియగానే భయపడిపోయింది. మరోవైపు శ్రీను తల్లిదండ్రులు కూడా కొడుకు కోసం బెంగపెట్టుకుని కడుపుకు తిండికూడా సరిగ్గా తినడం మానేసారు.

దాదాపు పదిరోజులు అలా ఆసుపత్రి పడకమీదే ట్రీట్‌మెంట్ తీసుకుంటూ గడిపాడు శ్రీను. ఇతడితోపాటు వున్నవాళ్ళందరూ బాగా కోలుకున్నారు కానీ శ్రీను మాత్రం ఒకరోజు కోమాలోకి వెళ్ళిపోయాడు. ఇక ఇంటిదగ్గర ఏ విషయమూ తెలియక శ్రీను నుండి ఫోను కాల్స్ రాక భయపడిపోయారు. నిద్రకూడా పోకుండా తెలిసిన వాళ్ళందరికీ ఫోను చేసి శ్రీను గురించి వివరాలు కనుక్కొని చెప్పమని అర్థించారు. కానీ బంధువులందరు కూడా ఇక్కడ కువైట్‌లో ప్రస్తుతం కర్ఫ్యూ వుంది. మేము ఎక్కడికీ కదలడానికి బయటికి వెళ్ళడానికీ లేదు. ఒకవేళ వెళ్ళగలిగినా కరోనా పేషెంట్లని కలిసేందుకు వీలుకాదు. ఆ వివరాలు ఇక్కడ ఆసుపత్రివాళ్ళు బయటి వాళ్ళకి చెప్పరు కాబట్టి మాకేం తెలియదు. మేమేం చేయలేము అని చెప్పేసారు. ఏం చెయ్యాలో తోచక చిక్కి శల్యమైపోయారు శ్రీను తల్లిదండ్రులు. మాధురి అయితే ఏకంగా మంచాన పడిపోయింది. అప్పటికే ఆమెకి రెండో నెల గర్భవతినే అనుమానంగా ఉంది. ఒకవైపు వాంతులు కూడా అవుతున్నాయి. ఇన్ని బాధల్ని తట్టుకోలేకపోతోంది ఆమె.

ఏరోజు ఏ మవుతుందో? ఏ విషాద వార్తను మోసుకొస్తుందో అనే భయంతో గుండెను బిగపట్టుకుని కాలం గడుపుతున్నారు వాళ్ళు.

అనుకున్నట్లుగానే భయపడినట్లుగానే జరగకూడనిదే జరిగింది. ఇరవైఏడేళ్ళ శ్రీను కరోనా వల్ల నూరేళ్ళూ నిండిపోయి అర్థాంతరంగా కన్నుమూసాడు. క్రొత్తగా పెళ్ళిచేసుకుని భార్యతో కలకాలం జీవించాలని అతడు కన్న కలలన్నీ కల్లలైపోయాయి. అతడి ప్రాణం కువైట్‌లోని ఒక ఆసుపత్రిలో గాల్లో కలిసిపోయింది. అతడి చావుకు ఎవరు కారణమో? కారణాలు విశ్లేషించలేము కానీ ప్రపంచానికేం బాధ? అతడి కుటుంబానికే కదా బాధ. వార్త తెలిసిన వెంటనే స్పృహ కోల్పోయారు శ్రీను తల్లిదండ్రులు. కొడుకు కువైట్‌కి వెళ్ళి ఏదో కొంచెం డబ్బు సంపాదించుకుని తిరిగి వస్తాడని ఆశపడ్డారు కానీ ఇలా అక్కడే ప్రాణాలు కోల్పోతాడని అసలు ఊహించలేదు. (ఎవరు ఊహించగలరు మరి. ఊహిస్తే ముందుగా తెలిస్తే ఏం జరుగుతుందో కదా. ఆసుపత్రి వాళ్ళు వాళ్ళ బాధ్యత ప్రకారం ఫార్మాలిటీస్ పూర్తిచేసారు.

శ్రీనుకు కువైట్‌లోనే ఒకే ఊరి వాడైన స్నేహితుడు క్రిష్ణ అనేవాడు ఒకడు ఉన్నాడు. అతడు స్పెషల్ పర్మిషను తీసుకుని హాస్పిటల్ దగ్గరకి వెళ్ళాడు. పేపరు వర్కు అంతా పూర్తయింది. అద్దాల గదిలోనుండి మాత్రమే చూడటానికతనికి అనుమతినిచ్చారు. అలాగే ఆ అద్దాల అవతలనుండే నాలుగు ఫోటోలు తీసి వాళ్ళ తల్లిదండ్రులకి పంపాడు క్రిష్ణ. ఇక్కడ శ్రీను తల్లితండ్రులు ఆ ఫోటోలు చూసి భరించలేక ఒకటే గోల. " మా కొడుకుని ఇండియాకు పంపించండి. మా కళ్ళతో ఒకసారి చూడాలి " అంటూ ఏడుపు మొదలు పెట్టారు. ముందయితే శ్వాస ఆగిన శవాలను మర్యాదగా పద్ధతిగా గౌరవంగా విమానంలో ఇంటికి పంపించేవారు. ఇంటిదగ్గర దహన సంస్కారాలన్నీ పూలతో కన్నీళ్ళతో సక్రమంగా చేసేవాళ్ళు. కానీ ఇప్పుడు ఈ కరోనా మరణాలు వేరు కదా! ఇవి ఎంతో కఠినమైనవి కదా. శవాల బండిలో తీసుకెళ్ళి కువైటు పట్టణానికి దూరంగా వున్న ఆ ఎడారి ప్రాంతంలో ముందుగానే సిద్ధపరచబడివున్న గోతిలో శ్రీను శరీరాన్ని పడేసారు. పైన మట్టిని దొర్లించారు. అయిపోయింది అంతా అయిపోయింది. ఎన్నో ఆశలతో పరదేశం వచ్చిన ఒక ప్రాణం కువైట్ దేశంలో ఈ ఎడారి నేలలోని మట్టిలో కలిసిపోయింది.

ఎవ్వరూ ఇలాంటి చావును అనాథలా దిక్కులేకుండా పోయిన ఇలాంటి ఆఖరి వీడ్కోలును ఊహించరేమో? కాలం కఠినంగా మారిపోయి కల్లోలం సృష్టిస్తోంది. ఎవరూ ఏమీ చేయలేక ఆపలేక నిస్సహాయంగా చూస్తూ వుండిపోతున్నారు.

చుట్టుపక్కల వాళ్ళు బంధువులు వచ్చి శ్రీను తల్లిదండ్రులను, మాధురినీ శక్తి కొలదీ ఓదార్చుతున్నారు. వేళకు కాస్త తిండి తినమని నచ్చచెపుతున్నారు. కానీ పాపం ఇలాంటి పరిస్థితిని ఎదుర్కోవడం ఎవరికైనా ఎంత కష్టం. ఒక్కగానొక్క కొడుకు ఆఖరి చూపుకు నోచుకోకుండా పాపిష్టి కరోనాకు బలయిపోతే ప్రాణం ఎంతగా కృంగిపోతుంది? మాధురి ఆరోగ్య పరిస్థితి చాలా దిగజారింది. కళ్ళు తెరుచుకుని ఆకాశం వైపు చూస్తూ "ఏమండీ ఎప్పుడు వీసా పంపిస్తారు? నేను మీ దగ్గరకి వచ్చేస్తానండీ. ఇక్కడ ఒక్కదాన్నే ఉండలేనండి. తొందరగా పంపించండి " అంటూ తనలో తానే పిచ్చిగా మాట్లాడుకోసాగింది.

వచ్చిన బంధువులు ఎంతసేపు ఉండగలరు? ఎన్ని రోజులు ఓదార్చగలరు? అలా నాలుగురోజులు గడిచిపోయాయి. శ్రీను తల్లిదండ్రులు కాస్త తేరుకున్నారు కానీ మాధురిలో రోజు రోజుకీ ప్రేతకళ వచ్చేసింది. అందరూ నిద్రపోయే వేళలో ఒకరోజు రాత్రి ఆమె చీరను తీసి ఇంటిదూలానికి కట్టి మెడకి బిగించుకుంది. 'ఏమండీ వీసా వచ్చేసింది. నేను మీ దగ్గరకి వస్తున్నా' అంటూ గాల్లోకి తేలిపోయి ప్రాణాల్ని వదిలేసింది!!

(మరోకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments